

Jämförandets gift

Bidrag från Tobias Bäckström
2015-08-14
Senast uppdaterad 2015-08-20

Dagens evangelium handlar om jämförandets förbannelse. Att vi människor hela tiden använder andra som jämförelseobjekt. De får vara utgångspunkt för den nivå som vi placerar oss själva på. Det kan vara att man kan tycka att man är sämre än andra. Eller det kan vara att man kan tycka att man är bättre än andra. Och båda synsätten är lika illa. Jesus talar om en farisé, som följde alla religiösa regler och påbud. Och så en tullindrivare, och det vi ju hur sådana var. Båda var i templet för att be. Men medan fariséen högt skröt om sin egen förträfflighet stod tullindrivaren avsidet och vågade inte ens lyfta blicken. Hans enda bön var. ”Gud var mig nådig syndare”. Ändå var det han som gick hem rättfärdig snarare än den andre. Vad var det då för fel på fariséen? Ja, det viktigaste för honom var att jämföra sig med andra. Han ser hur förträfflig han är jämfört med tullindrivaren. Andras misslyckande var ett medel för honom för att själv framstå som bättre. När folk i hans omgivning blev ertappade med olika fel så var det förmodligen något som han i grunden tyckte var bra, då steg han ju själv i graderna, även om han naturligtvis aldrig skulle erkänna det. Den här fariséen hade drabbats av jämförandets gift. Jag tror att om man umgicks med ett äkta helgon, som var lika god och from som den här fariséen, ja långt bättre, så tror jag ändå inte att jag som medelmåttig syndare skulle känna mig futtig eller värdelös. Helgon är goda, men utan att skylta med det, utan att pracka detta på andra. Tvärtom så blir andra istället inspirerade till att själva försöka leva som de. Tullindrivare försökte inte jämföra sig med någon annan. Han visste att det var meningslöst. Han vände sig till Gud direkt. För honom fanns inga andra utan endast Gud.